

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/72/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714206343
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6714206343.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľa R. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX A., štátny občan SR, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466 proti odporcovi POHOTOVOSTĽ s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 o zaplatenie 215,06 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a .

Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 16,50 €, z titulu zaplateného súdneho poplatku za podaný odpor, ktoré je povinný zaplatiť odporcovi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 02.05.2014 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľa zo dňa 28.04.2014, ktorým žiadal, aby súd rozsudkom zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 215,06 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 215,06 € od 24.4.2014 do zaplatenia, a tiež mu zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia.

Svoj návrh zdôvodnil tým, že zmluvou o úvere č.6112982 uzavretej medzi ním a odporcom dňa 28.4.2006 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov v jeho prospech zo strany odporcu vo výške 298,75 €. Na základe absencie podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve (ročnej percentuálnej miery nákladov) mal odporca nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny -pôžičky vo výške 298,75 € bez úrokov a poplatkov. Navrhovateľ uvedením do omylu zo strany odporcu (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku) uhradil na jeho účet sumu podľa zmluvy vo výške 513,81 €, to znamená o 215,06 € viac než mal odporca nárok. V rozsahu sumy 215,06 € tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca ku dňu spísania žalobného návrhu ani napriek výzve navrhovateľa dlžnú sumu nevrátil, uplatnil tento okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k l.dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, keď táto základná úroková sadzba ECB bola dňa 24.4.2014 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) 0,25%. Taktiež si uplatnil trovy konania za 2 úkony právnej služby spolu vo výške 55,92 €. Po právnej stránke navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odôvodnil podaný žalobný návrh s poukazom na ustanovenie § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka, tiež § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka, resp. § 4 ods.2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy.

Dňa 18.07.2014 vydal súd platobný rozkaz sp.zn. 10C/72/2014-8, ktorý bol odporcovi doručený dňa 11.8.2014, a proti ktorému podal odporca dňa 14.8.2014 odpor zo dňa 13.8.2014, v ktorom okrem iného vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, o ktorej rozhodol súd uznesením zo dňa 16.9.2014

sp.zn.10C 72/2014-20 tak, že nepostupuje vec Okresnému súdu Bratislava I. Bližšie zdôvodnenie procesného postupu súdu je uvedené v tomto uznesení. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.10.2014. Taktiež v podanom odpore vzniesol odporca námietku premlčania, keď uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podlieha zákonnej objektívnej premlčacej 3-ročnej lehote, resp. vydania bezdôvodného obohatenia sa navrhovateľ môže domáhať v subjektívnej (2-ročnej) lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Odporca uviedol, že táto lehota navrhovateľovi už márne uplynula s tým, že v žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Odporca trval na tom, že požadovaný nárok navrhovateľa sa stal premlčaný v subjektívnej a aj v objektívnej premlčacej lehote a to dňa 13.9.2009 s tým, že navrhovateľ sa so žalobou o zaplatenie obrátil na súd až dňa 2.5.2014. Okrem toho odporca v podanom odpore uviedol, že podľa jeho názoru uvedenú zmluvu nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č.258/2001 Z.z o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzatvorenia. Poukázal pri tom na rovnaký právny názor, ktorý mal zaujať Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp.zn. 43Cob/271/09, sp.zn.43Cob/224/08, ako aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp.zn. 20Cob/406/06. Vzhľadom k tomu odporca vyslovil právny názor, že predmetná úverová zmluva nemusela obsahovať ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. Okrem toho uviedol, že čo sa týka povinnosti uvádzať RPMN, je notoriou, že do 31.12.2007 zákon o spotrebiteľských úveroch č.258/2001 Z.z. obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Okrem toho do RPMN sa nezahŕňali zmluvné sankcie (ani úrok z omeškania) a z poplatkov prichádzal do úvahy poplatok platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru (§ 2 písm.e)). Poplatok dojednaný v predmetnej zmluve o úvere takúto povahu nemá a nárok na jeho zaplatenie je prípadným neuvedením RPMN nedotknutý. Okrem toho zákon o spotrebiteľských úveroch sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinnej od 1.1.2008 (§ 2 písm.a). V prípade zmluvy o úvere č.6112982 nešlo teda typovo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale o zmluvu o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka a odporca mal nárok nielen na vrátenie poskytnutého úveru, ale aj na vrátenie príslušného poplatku, ktorý v zmysle bodu 13 všeobecných podmienok poskytnutia úveru predstavoval v 1/3-ine dohodnutý úrok a vo zvyšných 2/3-inách náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Taktiež odporca uviedol, že podľa jeho názoru zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže navrhovateľ plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, k zrušeniu zmluvy a podobne) a majetkový prospech získal odporca z poctivých zdrojov. Z týchto dôvodov žiadal odporca návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietnuť a priznať odporcovi náhradu trov konania vo výške 16,50 € (zaplatený súdny poplatok za odpor).

Dňa 23.3.2015 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie navrhovateľa k odporu odporcu zo dňa 19.3.2015, v ktorom okrem iného navrhovateľ uviedol, že k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu došlo z dôvodu, že navrhovateľ plnil na základe absolútne neplatnej zmluvy o úvere, keďže predmetná zmluva je v rozpore s dobrými mravmi kvôli neprimerane vysokému úroku predstavujúcemu viac ako 106,06 % istiny ročne, hoci podľa údajov Národnej banky bola v čase uzavretia zmluvy (apríl 2004) priemerná úroková miera spotrebných úverov obchodných bánk so splatnosťou do 1 roka na úrovni 12,45 %. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28.9.2011, č.k. 3Co/3/2011 ako i rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave z 23.8.2011, č.k. 161Cm/944/2010, v ktorom mal súd konštatovať, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere a ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov) je nutné tento dôvod neplatnosti siahnuť na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Taktiež trval na tom, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou o úvere je potrebné považovať za spotrebiteľský vzťah a túto zmluvu považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú podľa zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď v tejto súvislosti tiež poukázal na niektoré rozhodnutia napr. rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V z 1.3.2011 č.k. 37Er/7273/10, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 23.11.2011, č.k. 17Co/167/2011-73, resp. uznesenie Európskeho súdneho dvora vo veci C 76/10 Pohotovosť s.r.o. proti K. V.. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania poukázali na ustanovenie § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo, pričom vyjadrili názor, že v prejednávacom prípade ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane odporcu. Tento svoj návrh zdôvodnili tým, že odporca aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov od 14.3.2001 (výpis z OR na odporcu) a od 1.10.2001 kedy nadobudol platnosť

a účinnosť zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tento obsahoval povinnosť uvedenú v § 4 písm.g), ročnú percentuálnu mieru nákladov s tým, že ak táto nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa mal považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá 28.4.2006 to znamená po 5 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti, v prípade absencie RPMN. Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, bolo potvrdené senátmi Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011 a potvrdil to aj Krajský súd v Žiline v rozhodnutí pod sp.zn. 9Co/648/2013, resp. Okresný súd Banská Bystrica v rozhodnutí 13C/481/2013-54 zo dňa 1.4.2014, a tiež Okresný súd Košice II vo svojom rozsudku pod sp.zn. 18C/23/14-82 zo dňa 22.10.2014 a Okresný súd Dolný Kubín vo svojom rozsudku pod sp.zn. 6C/54/2014-91 zo dňa 10.12.2014. Okrem toho ešte navrhovateľ uviedol, že pokiaľ ide o začiatok subjektívnej premlčacej lehoty, navrhovateľ sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až od svojho právneho zástupcu v deň udelenia plnomocenstva právneho zástupcovi a daným momentom došlo k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty s tým, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká kedy sa navrhovateľ dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS ČR z 27.3.2007, sp.zn.33Odo/306/2005, resp. rozsudok NS ČR z 31.8.2000, sp.zn. 25Cdo/2581/98 a z 27.3.2003, sp.zn. 33Odo/766/2002, ako aj rozsudok z 25.4.2001, sp.zn.33Cdo/3003/99, rozsudok NS SR č.k. 5Cdo/121/2009 zo dňa 23.2.2011 a uznesenie Ústavného súdu SR III ÚS 413/2013-9. Z týchto dôvodov považovali subjektívnu premlčaciu lehotu za zachovanú.

Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 26.1.2015, ktoré súd odročil na základe žiadosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu z dôvodu kolízie s pojednávaním na Okresnom súde Nitra. Následne súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 8.4.2015, na ktorom vec meritórne prejednal a rozhodol, keď postupoval v súlade s § 101 ods.2 O.s.p., keďže na pojednávanie sa nedostavil žiadny z volaných účastníkov ani ich zástupcov, pričom tak právny zástupca navrhovateľa ako i odporca mali doručenie predvolania na toto pojednávanie vykázané riadne a včas. Právny zástupca navrhovateľa ospravedlnil svoju neúčast' ako i neúčast' navrhovateľa na pojednávaní podaním zo dňa 7.4.2015, doručeným tunajšiemu súdu 8.4.2015, prostredníctvom e-mailu a zároveň vyjadrili súhlas aby sa pojednávalo v ich neprítomnosti. Taktiež odporca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní podaním zo dňa 2.4.2015, doručeným tunajšiemu súdu dňa 8.4.2015, a tiež vyjadril súhlas aby súd pojednával v ich neprítomnosti.

Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré predložili účastníci konania a to : zmluvu o úvere zo dňa 28.4.2006 z čl.6, splátky a pokuty zo dňa 13.8.2014 č.zmluvy 6112982 klient R. L. z čl.15-16, pričom zistil tento skutkový stav.

Zo zmluvy o úvere zo dňa 28.4.2006 súd zistil, že ako veriteľ je tu uvedený odporca, ako dlžník je tu uvedený navrhovateľ, č. zmluvy 6112982, pričom veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver v sume 9.000 Sk a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 6.480 Sk t.j. celkovo zaplatiť čiastku 15.480 Sk v 9. mesačných splátkach po 1.720 Sk počnúc dňom 15.5.2006. Z dokladu splátky a pokuty súd zistil, že sa jedná o číslo zmluvy 6112982, ako klient je tu uvedený R. L. s tým, že v ľavej časti je uvedený splátkový kalendár, počet splátok 9, dátum prvej splátky 15.5.2006, dátum poslednej splátky 15.1.2007, suma každej splátky 57,09 € a v pravej časti sú uvedené splátky a to prvá splátka 12.6.2006 v sume 342,54 € a druhá splátka 13.9.2006 v sume 171,27 €.

Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „ OZ“) v znení účinnom do 31.12.2007 spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8.časti tohto zákona a zmluvy podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods.2 a 3 OZ v znení účinnom do 31.12.2007 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods.2 OZ v znení účinnom od 1.1.2008 ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods.2 OZ v znení účinnom od 1.4.2015 ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto zákona sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 2 písm.a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm.b) zákona o spotrebiteľských úveroch sa na účely tohto zákona rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môžu byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 451 ods.1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods.2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 261 ods.3 písm.d) Obchodného zákonníka sa touto časťou zákona spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy, okrem iného aj zo zmluvy o úvere.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 387 ods.1 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 388 ods.1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať, alebo uznať súd, ak povinná osoba namieta premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa §391 ods.1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, premlčacia doba je 4 roky.

Podľa § 394 ods.2 Obchodného zákonníka pri práve na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy začína premlčacia doba plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo.

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá sa v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka považuje za „absolútny obchod“ t.j. na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia 3.časti Obchodného zákonníka v prípade, že niektorá otázka nie je riešená v zákone č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže predmetný úver mal charakter spotrebiteľského úveru. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že z predmetnej úverovej zmluvy navrhovateľ uhradil odporcovi čiastku 513,81 €, avšak odporca popieral, že by rozdiel medzi navrhovateľom poskytnutým plnením a výškou istiny ním poskytnutého úveru mal predstavovať na jeho strane bezdôvodné obohatenie tak, ako to tvrdil navrhovateľ, pričom tento mal zato, že k bezdôvodnému obohateniu došlo z dôvodu plnenia z absolútne neplatnej zmluvy o úvere.

Obrana odporcu však spočívala predovšetkým vo vznesení námietky premlčania nároku uplatneného navrhovateľom predmetnou žalobou, a preto sa súd musel v prvom rade vysporiadať s touto námietkou, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú, pretože tak ako bolo už uvedené na záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere je potrebné aplikovať 3.časť Obchodného zákonníka, keď súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú judikatúru NS SR v zmysle ktorej ustanovenie § 261 ods.3 písm.d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho účinku dohodou

zmluvných strán (napr. rozsudok NS SR zo dňa 29.11.2010, sp.zn. 5Obo/12/2010, uznesenie NS SR zo dňa 29.3.2012 sp.zn. Cdo/120/2010). Iný výklad zákona v súčasnosti podľa názoru súdu nie je ani možný, tento bude prichádzať do úvahy až v dôsledku novely Občianskeho zákonníka účinnéj od 1.4.2015, konkrétne ustanovenia § 52 ods.2 OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že prechodné ustanovenia k zmenám tejto právnej úpravy účinnéj od 1.4.2015 absentujú a súd preto vychádza zo zásady, že v právnom štáte by mal platiť zákaz pôsobenia právnych noriem do minulosti, keďže jedným z princípov právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok by mal byť zákaz spätného t.j. retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov. Súd má teda zato, že na súdenú vec nie je možné toto zákonné ustanovenie aplikovať s poukazom nato, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá dňa 28.4.2006 a žaloba bola na tunajšom súde podaná dňa 2.5.2014. Navyše s tým, že sa jedná o hmotnoprávne a nie procesné ustanovenie. Nakoľko úprava premlčania je v Obchodnom zákonníku zaradená do jeho 3.časti, je potom potrebné aj otázku premlčania nároku uplatneného z takéhoto absolútneho obchodu posúdiť podľa právneho režimu Obchodného zákonníka. Navyše ustanovenia upravujúce premlčanie v Obchodnom zákonníku predstavujú komplexnú právnu úpravu, čo vyplýva z Dielu XI- Premlčanie, na rozdiel napr. od Dielu VIII niektoré ustanovenia o zániku nesplneného záväzku, resp. Dielu V Niektoré ustanovenia o spoločných záväzkoch a spoločných právach, z čoho jednoznačne vyplýva, že pre otázky premlčania nie je možné ustanovenia Občianskeho zákonníka použiť ani podporne. Výnimku nepredstavuje ani nárok na vydanie plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože aj na riešenie otázky, či premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa riadi právnou úpravou Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka je rozhodujúca povaha právneho vzťahu účastníkov, z ktorého vzniklo plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, resp. prijatie plnenia bez právneho dôvodu. To, že Obchodný zákonník výslovne neupravuje začiatok plynutia premlčacej doby a jej dĺžku (pri plnení uskutočnenom podľa neplatnej zmluvy je dokonca začiatok premlčacej doby určený), pokiaľ ide o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ešte neznamená nutnosť aplikácie právnej úpravy Občianskeho zákonníka, ale len to, že tieto otázky je potrebné riešiť podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní. Pretože Obchodný zákonník tvorí v pomere k Občianskemu zákonníku špeciálny právny predpis, je možné z toho vyvodiť, že pri riešení otázky určenia právneho režimu premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných vzťahoch sa použije právna úprava obsiahnutá v Obchodnom zákonníku a použitie Občianskeho zákonníka by prichádzalo do úvahy len tam, kde určitú otázku nie je možné podľa Obchodného zákonníka riešiť vôbec, napr. pojem bezdôvodného obohatenia, jeho vznik atď. (viď Švestka, J. Spáčil, J. Škárková, M. Hulmák, M. a kol. Občianski zákoník I § 107, Komentář, první 1. vydání Praha: CH Beck, 2008, strana 554,-555). S poukazom na 4.ročnú premlčaciu dobu, začiatok jej plynutia, deň podania žalobného návrhu na súd (tak ako to vyplýva z došlej pečiatky tunajšieho súdu) a dátumov úhrad uskutočnených navrhovateľom preukázaných z platobnej histórie predmetného úverového vzťahu, posúdil súd námietku premlčania odporcu ako dôvodnú. Vzhľadom na zásadu procesnej hospodárnosti konania súd už sa ďalej nevysporiadavával s ďalšou obranou odporcu v tomto konaní, nakoľko bol návrh zamietnutý z dôvodu premlčania nároku navrhovateľa.

Podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „ O.s.p.“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 veta prvá O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Keďže súd návrh navrhovateľa zamietol, odporca bol pri bránení svojho práva v celom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania, ktorých náhradu si uplatnil vo výške zaplateného súdneho poplatku za podaný odpor práve v podanom odpore. Na výzvu súdu odporca uhradil súdny poplatok vo výške 16,50 € v dôsledku čoho súd potom odporcovi priznal právo na náhradu trov konania v predmetnej výške 16,50 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods.1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)